

Vågen

Nere på stranden blev jag stående och lät lungorna fyllas av höstluft som fortfarande bar med sig aningar av tång och sommarkväll. Fiskeredskapen hade jag lämnat i stugan, jag ville bara få en stund av ro och kontemplation.

Så såg jag något röra sig vid horisonten, som en krusning. Ett stycke ut från land låg en båt, kanske ett lastfartyg eller en tanker, och när rörelsen nådde fram till denna, såg jag hur båten liksom hävde sig en aning. Jag satte mig på klippan med blicken fästad vid krusningen som växte i storlek.

Det sorl som hördes från havet tilltog i styrka och började alltmer överrösta vågskvalpet, som annars brukade vara min följeslagare under dessa stunder på skäret. Så drog sig vattnet undan från strandkanten, och tång och stenar som förut inte hade varit synliga kom i dagen. Som om havet andades in och höll andan.

Med ens insåg jag situationens allvar, och att vad jag såg närma sig ute på havet inte var någon krusning utan en våg med väldighet och makt att förstöra. Som väl var hade barnen stannat kvar i stan, och de två grannarna var inte hemma så vitt jag hade kunnat se. Sorlet hade nu vuxit till ett brus och den blottade havsbotten gav antydningar om hot och vrede, som om den ville gripa efter mig med sjögräsets snaror och tångens svärta, som om klippblocken ville rulla över och stena mig.

Huset kunde inte erbjuda något skydd, det förstod jag. Ön är bara några meter hög och förmodligen skulle byggnaderna bara svepas med, om det som närmade sig var den vågornas jätte som jag trodde. Jag tog beslutet att möta angriparen, att inte vänta tills havet kom för att krossa mig och allt vad jag här hade byggt upp. Jag sprang ner till bryggan och drog på mig flytvästen som låg på snipans toft, och till min lycka stod bensintanken på plats efter förmiddagens fisketur.

Bruset började likna ett dån, när jag fick igång motorn. Jag såg hur grannön översköldes av vågens vrede, och havet rasade, havet ville döda. Tyckte mig höra människoskrik men kanske var det jag själv som skrek. Jag styrde rakt mot vågen som likt ett odjur drypande av skum slungade brädor, båtar, takplattor och träd åt alla håll på ön intill. Havet var här för att ta ut sin rätt, för att hämnas alla de oförätter som människan hade utsatt det för, och för att en gång för alla berätta om storhet och ynkedom på jorden.

Med all sin kraft rammade vågen båten, och eftersom jag hunnit ett stycke ut från stranden, hade vattnet ännu inte tagit formen av den vägg som strax därefter reste sig och vräkte sig fram över ön som nyss hade varit mitt hem. Lika fullt ställde sig snipan upp mot skyarna och stupade sedan ned i den vågdal som följde. Jag slungades ut, kände ett slag i huvudet och hamnade i

vattnet. Virvlar omgav mig och ville dra mig ner till botten, men jag lyckades ta mig fram till den kullvälta båten med ett par simtag som hämtade kraft ur förtvivlan och desperation. Smärtan i huvudet växte, och jag kände blod rinna ner för pannan, när jag klamrade mig fast vid den upp och ner liggande farkost, som var den enda stadga som stod till buds.

Jag vände blicken mot ön som nu var ett slagfält, som om en bombmatta hade dragit fram och slagit allt i stycken, som om vredens änglar hade tagit ut sin hämnd. Av det som en gång varit mitt hus fanns bara spillror kvar och flera av träden hade brutits av. Utan styrka började jag simma in mot land.

Återkommen till ön kändes marken under mina fötter som ett gungfly, trots att det var samma klippor där jag hade suttit med barnen och min hustru under åtskilliga sommarkvällar. Hur skulle jag någonsin kunna lita på havet igen?

*

[Ursprungsversionen skrevs i ett svep utifrån Metrorubrik 2018-10-31:

”Jag har aldrig sett något liknande. Havet var rasande, det var helt otroligt.”. Därefter rensades texten på adjektiv. Slutligen extraherades en dikt ur ursprungstexten.]